

— Боље да пропаднем него да учим геометрију. Нису више знали како да јој говоре. Ни претње ни молбе нису помагале.

— И, каква ћеш ти жена бити с том памећу?

— Не треба ми много памети. Ви све по памети, а једнако кукате.

— Али он је сиромах, нема ништа!

— А ви опет богати!... За сваки лев дрхтите. И зими и лети пасуљ. А салон и клавир само пред светом.

— И добро се пази! — познајеш тату... не дај Боже!... Избациће те из куће.

— Не бој се, теби нећу доћи.

— А хлеб?

— Служавка ћу бити најзад! Јесте ли разумели?! И одважно се исправи пред њима.

— Од нас ни пребијене паре не очекуј! — заплаши је мати.

— Ах, нећете ни ви вечито!

— Зверче једно, мани ми се испред очију!

Зверче убрза да се мане, и весело запевуцка.

Све то Шура није рекла зато што би била зла, — тек само да их наједи...

Уђе у трпезарију и нађе тамо свога брата — академца — који беше дошао на отсуство. Отвори орман, одреза комад хлеба, намаза га пекмезом и седе за сто, задовољна сама собом.

— Са срећом, Шурче! — осмехну се он. Она схвати иронију, али не ухвати се за њу. Била је решена да се ни на шта и ни на кога више не љути и не једи.